

№ 15019

V 296

Alma Adler. Frøken

Lykkehed dinge

~~Det er en anden form af det samme~~

Alma Adler.

Lykkehed dinge.

Alma Adler

[Faint, mostly illegible handwritten text, possibly bleed-through from the reverse side. A large, dark, circular scribble is visible in the center of the page.]

Jag älskar Dig!

(Vän)

1. Käraste, du som en gång fyllde mitt hjärta med sång, om du ej älskar mig mer, lyckans sol har gått ner. Fjerran du vandrar din stig och alldrig minner jag dig.

Kom, o kom, bli mig när, ty jag håller dig så kär. Minns du den stunden, då uti salig berusning

först våra läppar möttes i en kyss.

Glädjen fyllde oss med sin mäktiga tjusning jag blev din egen uti kyss på kyss. Minns du?

Allt vi glömde för den sällhet stunden gömde, hur vi lyckobägaren tömde, hur jag blev din en människans natt! Dagarna flydde, avskedets timme var inne. Minns du läftet du mig gav min skatt? Jag dig trodde i mitt hjärta bodde ingen

flockan, ingen oro, jag var kär och ömtärtlös då. Käftet bröt du, andra kvinnor slöt du väl i famnen och mig glömde, men jag älskar dig ändå. Minns du ej stunden, då uti salig berusning först våra läppar möttes i en kyss? Alldrig kan jag glömma dig fast du går fjerran din stig. Men må komma och gå jag ej glömmor ändå.

Kanske du kommer en gång fyller mitt hjärta med sång. Kom, o, kom bli mig när ty jag håller dig så kär!!

Slut!

Lilla vallmo röd!

1. Ingen blomma är mig så, som
vallmo kär. Ingen liknar dig i
glöd, min vallmoros så röd.

När en sommarfläkt berör din
purpurdräkt manar du ut glöm-
skans damm en här av min-
nen fram. Lilla vallmo röd med
din djupa glöd. När jag ser
dig på min stig, min Edit jag
minnes dig! Edit, o, den stund
då din lilla munn du mig
blygt att kyssa bjöd, du blossande
vallmo röd.

2. I den gröna skog vi gingo
ofta nog. Edit, ack, den sorg
är tung att skiljas åt som ung
ster är det vår men grånat har
mitt hår. Blomma, du är minnet

hvar ^(från) flydda ljuva dar. Lilla
vallmo röd med din djupa glöd.

När jag ser dig på min stig, min
fel. Edit, o, den stund då din lilla
mun du mig blygt att kyssa
bjöd, du blossande vallmo röd.

3. Nu jag har blott dig, svik
alldrig, alldrig mig. Minn mig
i min saknads dag om hennes
ljuva drag. När till sist en gång
förstummas har min sång då min
ros ett tack till dig, som trofast
följde mig. Lilla vallmo röd med
din djupa glöd. När jag ser dig
på min stig, min Edit, o, den
fel. stund då din lilla munn du
mig blygt att kyssa bjöd, du blos-
sande vallmo röd.

Slut.

Syrendoft.

(Vall)

1. Nu vet jag, du sitter och
drömmar inunder stjärnströdt
loft, när månen sitt silver
förmör, och luften är full av
doft. Vita syrener dofta kvällen
är ljus och ljum. O, huro ofta,
ofta när mig en hälsning stum,
buren med doft av syrener
buren av aftonvind ljum.

2. Nu vet jag, du sitter och
tänker på den som du har kär
när månen där uppe blänker
bland stjärnornas ljusa här.
Vita syrener bära tusende bud
till mig drömmare du om din
kära, är hon i kvällen hos dig?
Kan ske när vita syrener, dofta
i kvällen för dig.

3. Nu vet jag, du sitter och smeker
en knippsa av vit syren, när
frölskt varje månståle leker och
hoppas från gren till gren. Invid
de stilla vatten smeker du vit
syren eller kanhända i natten,
var det en kind så len? Dofta
o dofta i natten vackra och vita
syren.

Slut!

En söker pärlor, skummar en aam
i livets älv
Säg ej om du, skummet & blottfann
du valde själva.

När syrenerna blommar.

1. Första gång jag henne mötte, var i barndoms åren. I en skog där solen sken en vacker dag om våren. Hennes ögon varo blå och liksom guld var håret, vi blev vänner hon och jag den skönsta tid på året. Vårens tid med sipporna vi funnit källan porlar muntert snön försunnit jublande hörs alla fåglar sjunga och vi känna att vi dock är unga. Härkan drillar skogens träd de knoppas allting vaknar i naturen och hoppas, bland syren och hägg vi sorgen glömma och om sol och sommar blott vi drömma.

2. Tiden gick och vi blev stora

och blev mer än vänner, och en majdag kände vi vad alla unga känner. Och som brud jag henne förde ut bland livets strider när syrenen stod i blom i vårens fagra tider. Vårens tid med sipporna vi funnit källan porlar muntert snön försunnit, jublande hörs alla fåglar sjunga och vi känna att vi dock är unga. Härkan drillar skogens träd de knoppas allting vaknar i naturen och hoppas bland syren och hägg vi sorgen glömma och om sol och sommar blott vi drömma.

3. Nånga år har sen förflutit sen den första våren nu vi gå mot livets höst med silverstänk i håret. Men vi minns två barn som vandra hand i hand i snåren

och som bundo gullvireskrantar
och som funno våren. Vårens tid
med sisjorna vi funnit källan
porlar muntert snön försvannit,
jublande hörs alla fåglar tjunga
och vi känna att vi dock är
unga. Härkan drillar skogens
fräd de knappas allting vak-
nar i naturen och hoppas bland
syren och hägg vi sorgen glöm-
ma och om sol och sommar
blott vi drömma.

Slut.

När du blad och blommor plockar,
plocka även en till mig.
När du dina vänner raknar,
glöm då ej att rakna mig.

Jag vandrar som i drömmar.

1. Jag vandrar som i drömmar här
till paradiset styr jag nu, där
väntar mig en ängel vän den,
ängeln älskade är du dalbra
silvermäne stilla sjung du tröst
och drilla susa gärna vind som
låter, lätta vågor fly med ström
men ack ty först i drömmen
dig min älskling ser jag åter.
"Ack" stråla, du min sol och brinn,
Skänk lindring åt mitt kvalda
sinn, jag trängtar, till din kär-
lek bliv min så är världen din.

2. Fast tanken över molnen flyr,
där nattens stjärnor hindra natt
blott dig jag ser varthän jag
flyr, jag tänker på dig dag och
natt, bort till dig på kärleksvin-

gar hänryckt, jag mig soingar
allt mig genom dig blev givet,
ty min sällhet är du vorden
du mitt allt på jorden, du är
lyckan du är livet. "Åk" stråla
du min sol och brunn, Skänk
lindring åt mitt kvalda sinn,
jag längtar till din kärlek
bliv min så är världen din.

Slut.

Fro den du älskar,
bedrager han dock.

Torpa din far, men bedrag ej tillika
bättre och ädlare kallar jag dock.

Swika är swika, ...

Min egen lilla sommarvisa.

1. Nu är det sommar nu är det sol
nu är det blommor och blader.
Det granna lyser varenda bjöl
både lös och gosse är så gläder.
Nu kan en glömma all sorg och nöd
nu kan en sjunga och skratta
nu får en träffa sin lilla "mö"
nu får en dansa hela natta.

Hejsan jag ^{är} så innerligt gla
så jag kunde ^{II} för jag springa ätte
å kyssa tjuga tjejer i ka
utan att hämta andan.

2. När spelman kommer o polkaga
då blir de fart uti bena.
Och blodet bränner å hjärtat slår
så gruoligt gruoligt vill jag mena
Då kan en känna vad livet är

bland granna flickor o blommor.
då kan en kämma att en är kär
då kan en kämma de ä roimor

Hejsan jag är så innerligt kär
säg, fösen får jag ta dej så här?
långt in skogen ja dej nu bär
där bara månen ser oss.

3. När allt är stilla och allt är tyst
och skogens blommor de sova
min flickas läppar som jag ^{här} myls ^{lyst}
vad tror ni väl att de mig lova?
Jag säger ej vad de lova mej
men fråga månen som lyser
Hon ser ju allt men han skvalerar
han bara ler i mjugg och myser.

Hejsan jag är så innerligt frött
nu ska vi sova, sova så sött.
Månen ^{han} lyser, lyser så rött
lyser i somnarnatten. Slut.

Och så kommer där en liten fös.

1. Jag är trött so dagens möda
och jag längtar efter so.

Jag för promenaden den bröda
haft ett djäkla sno och gno.

Och när skymningen sig sänker
går jag ensam så till sist.

Lå min promenad och tänker
att allting är oänligt frött.

(Ref.) Och så kommer där en liten
fös, med kortklippt hår.

Hon är leande och fager som
en nordisk vår.

Hon tillhör ju inte gipsoläsen
Hon är utav den ädla rasen.
den modärna kvinnan av i år.

Ja så kommer där en liten fös
med kortklippt hår.

Strax jag känner hur mitt ömma

hjärta häftigt slår.

Och fast det ej riktigt passar
går hon med mig ut och jassar.
Tösen min i kortklippst hår,
kvinnan av i år.

2.

2. Jag värt täcka kön studerat
uti Florens, Rom, Paris.

Jag har kvinnan kurtiserat
uppå skilda länders vis.

Jag har följt med modetsmycker
vis å'vis en dams fridsyt.

Även jag ändå bäst väl tycker
om denna sista koafyt.

Ref.) Och så kommer där en liten tös
med kortklippst hår.

Hon är leende och fager som en
nordisk vår.

Hon tillhör ju inte pupoläsen
hon är uffar den ädla rasen.

den modärna kvinnan av i år.
Ja så kommer där en liten tös
med kortklippst hår.

Jag med henne upp till livets
högsta lycka vår.

Hon så utmärkt för mig passar
även när hon inte jassar.

Tösen min i kortklippst hår
kvinnan av i år.

3. När till slut vi gått oss båda
Med varann vi unga två.

Harmoni i allt tycks råda
emellan mannen och hant fru.

Blott i ett ej jämt vi dragen

Hon vill ha en grabb ja två,

och jag vill, ej fel nu tagen,

När ni hör mig vissla så.

Ref.) Och så kommer där en liten tös
o. s. v.

Kärlekens makt.

1. Det var en höstkväll en gång
i kastanjellen
vi sjöngo där vår kärlekstäng
uti månens sken.

Len berså, vi satto då,
och drömde i höstkvällens frid,
vi glömde bort, att inom kort,
kan kärlekförvandlas till strid.

(Refr.) Kärlekens stora makt,
håller sin trogna vakt,
då denne förälskade människor
har fångats i kärlekens mystiska gator.
De mötas ständigt då,
där inga andra gå,
beseglade löftet om trohetens längd
med kysstas och smek i mängd.

2. Vår kärlekshycka räcker än,

i sommarens dar,
då avsked av en älsklingssvän,
jag så sorgsen tar.

Hon viskar i mitt öra ömt,
så glad i häg, på havets våg,
jag sjunger liksom i en dröm.

(Refr.) Kärlekens stora makt. o. s. v.

3. Så ginga åren snobbt förbi,
tidens flykt är skön,
Jag vände hem så glad och fri
till min trohetslön,
men lyckan soek, min ungdomlek
Och flickan var gift med en ann
jag hörde på, om kvällen då,
hon kärleksfullt sjöng för sin man.

(Refr.) Kärlekens stora makt. o. s. v.

Min älskling.

1. När i kvällen o, min älskling,
solen sänkt sina strålar ned,
där de mörka skuggor vandra,
ljudlöst över äng och hed,
Hör, blott vindens suck i skogen
stör den stilla nattens frid,
jag dig älskar såsom fordom,
som när vår barndomstid.

2. Minns du kvällen o, min älskling
jag för första gång dig såg,
o, då tycktes mig som världen
ljus och skön framför mig låg,
Och jag drömde om en lycka
lyckan att få äga dig,
men du lekte med mitt hjärta
därför skildes jag från dig.

3. O, jag beder dig min älskling,

fänk ej med bitterhet på mig,
fast jag gick min väg i lyshet
lämnande för alltid dig.

Din jag kunde aldrig bliva
hjärtat måste offra sig.
därför var det bäst att skiljas,
bäst för dig och bäst för mig.

4. Tag min hand och slut i dina,
det är så kallt jag fryser så,
världens stormar kring mig vira,
mitt hjärta kan ej längre stå.
Kunde du blott hälften ana,
att i ord uttrycka sig.
Kunde du blott hälften ana,
huru ömt jag älskar dig.

5. Förbäl nu med all fröjd och lycka
bort med varje känsla öm,
jag vill din bli en hjärtarecka
fast du var tanken i min dröm.

Ingen mänska här på jorden
har jag älskat såsom dig,
mitt liv därför en grav är vorden
o, älskade farväl, farväl.

Slut.

När du i kvällens sena timma
får se en stjärna glimma.
Tänk först på den, och tenk på mig
för glöm ej mig som älskar dig.

Alma.

Unga flicka i din vår,
bind dig myrtenkransen.
Dansa medan du det får,
snart är du ur valsen.

Alma Thea.

Jag blir gammal.

1. Jag blir gammal kära du
och mitt hår det grånar nu,
varje dag så stilla går,
fram mot ålderdommens år.
Men du kära själ är du, är du,
ung och skön för mig ännu,
ja du kära själ är du,
ung och skön för mig ännu.

2. Om ditt hår jag silorat ser,
och ej såsom fört du ler,
kysser jag din kind ändå,
sjunger i mitt sinne så.
Ack du kära, kär ännu, kär ännu,
gammal bliver aldrig du,
ack du kära, kär ännu
gammal bliver aldrig du.

3. Kärleken ej åldras kan,

även om vår ungdom svann,
kinden mer ej rodnar het,
var och en som älskar vet,
alldrig, alldrig fryser själens grund
sommarsol till sista stund,
alldrig, alldrig, fryser själens grund,
sommarsol till sista stund.

Slut.

Barndomsminnen.

1

1. Djupt i mitt hjärta inne,
döjer ett barndomsminne,
spridande sol i sinne,
lång in i vinterns dar.
Foner så vaka ömma
löt mig om henne drömma
är har förunnit dagar har stunnit
jag sent skall fölömma.

(Refr.) Vem har dig uppfången,
vem lyssnar till sången,
tid som är förgången,
kommer ej mer igen,
band knyts och brista
lung var att dig milsta
men in i dot litta
jag dig följer än.

2. Minns du den stora stenen?

minns du den vackra grenen?
blommande blå syrenen,
som vi bröt av på lek.
Nått uppri yxa dansen
gav jag dig blomsterkransen
minnes du den tiden
lyckan och friden
och solskensglansen.

(Refr.) Vem håller dig fången,
vem lyssnar till sången,
tid som är förgången,
kommer ej mer igen,
band knytas och brista,
lang var ett dig mista,
men in i det sista,
jag dig följer än.

Slut!

Sommarens Sång.

1. En sommarnatt, i lekars skratt
säg jag en flickas bild.
Yppig och skär, i känslors spår
tecknar en gloria mild.
Som både ler och fortrollar
farliga kärleksår vållar.

Refr. Hör mej, lilla söta förna
lyssna till mitt hjärtas röst
I drömmars famn här jag ditt namn
burit av vindar till min fröst.
Ögon blå som glimmar
lockar och förpår
i den tyjsta nattens himma
till den dolda som obdrig dör.

2. Kärlekens sol, drömmens viol,
döftar i fägring skön.
Allt liv som bror i bålhet groe,

under en fränande lön.

läre mig att älska och smeka,
läre mig att kyssa och leka.

Refr. Hör mig tillåta söta lärna
lyssna till mitt hjärtas kört,
I drömmars framman här jag dig namn
buret av vindar till min strökt.
Ögon blå som glömmare,
lockar och förför
i den lytta nattens timma
till den eld som aldrig dör.

Slut.

Den farliga månen

1. Dagen igenom ger solen akt
på alla små flickors intriger,
men uti månen i all dess prakt
har man en underlig trolldomslagt
Flickorna böra allt va på sin vakt
när den på himmelon stiger
då vi om natten får månen se
vet man ej vad som kan ske.

Refr. Alkan blir så lätt bedragen
på flickors kovenans
de säga nej om dagen
men ja i månen's glans.

2. Om du mig möter en solskensdag
djupt inne i gränskande skogen
och bjöd mig blommor av tusen slag
jämte vår värld's alla behag
skulle jag dock inte känna mig soag

Ly jag blott solen är frogen
När den är borta och mörkret rå
då vet man ej hur det går.

Repr. Men blir så lätt bedragen o.s.v.

3. Men om du väljer en månfjöl natt
när stjärnorna lysa och blänka
du ska då säkert finna ett
det går så lätt att på mig fatt.
Jag dina kyssar besvarar glatt.
Gud vet vad månen ska tänka
när jag så underligt blyg i tinn
viskar till dig, jag är din.

Repr. Men blir så lätt bedragen
av flickans konvenans
de säga nej om dagen
men ja i månens glans.

Slut!

Kärlek, min och sång.

1. Ack jag drömde om kärlek och
prophet en dröm.
och den drömmen hur härlig den var.
Den flöt bort som ett flara uppå
lidernas ström.
Och allenast jag minnet har kvar
och det minnet jag gömmer djupt
i mitt bröst
Hittat en pärla i böljörnas famn
ty i sorgernas tid ligger vemo-
slig tröst.
I att viska den älskades namn
och allenast jag minnet har kvar

2. Ack jag minnes ännu o jag
minnes så väl.
Hur i barndomens dalar jag sprang
och jag hävde en ton som slog an
på min själ.

Med sin rena sin hjärtliga
klang.

Och jag hörde en ton, o, så sällsam
och vek

Och så enkel och innerligt sann.

Att jag aldrig hur tiden än skiftar sinlek
här i livet förglömma den kan.

~~Slut~~ Slut! Slut

Löps blommor

1. Löps blommor, köps blommor köps rosen
så röd,

snart är den vissnad, snart är
den död.

En gång i ungdomen var jag stunden
sjutton år gammal fann jag min vän
Vi svärmade samman i ungdomens
år

jag brud skulle bliva så snart det
blev vår.

då soek han sitt löfte fast trogen
jag var,
förtrivlad jag stod med ett barn
utan far.

Ref. Löps blommor, köps blommor,
den rosen så röd
Kanske innan afton den rosen
är död.

2. Ensam jag satt där med gossen så kär
i kammaren på vinden med himmelen nä
Då han blev sjuk då jag vakade ömt
han var mitt allt och min kärleks dröm
Och skinen jag trampade dagar och natt
dock måste jag mista min käraste skatt
En morgon vår Herre min ^{gärne} ~~far~~ lagd på bår
det var nog det värsta, jag fällde mång tår

Refr! Sköps blommor, köps blommor
den rosen så röd
Kanske innan aftonen är
vissnad och död.

3. Nu är jag gammal och håret är grått
och med ^{ärskörmägan} ~~far~~ har jag det smått
Händerna darrar jag är ett flarn
oh hur jag längtar efter mitt barn!
Smått klopparna ringa till himlen mig in
då först får jag ro i mitt uppörda sinn
Till graven i vila man lägger mig sen.
Släkt ingen mig saknar jag har ingen vän

Myrtenbruden.

1. Hästar frusta, bjällror klinga,
jäster samlas, bruden står myrten-
klädd, men blek om kinden,
likt en gravens välbad står.
2. En hon älskar, den han får ej,
en hon hatar endast en, han skall
dock bli hennes brudgom,
nu hon honom handen ger.
3. Lova honom evigt älska,
varför skall man ljuga så,
varför skall det munnen säga,
det ej hjärtan kan förestå.
4. Far och Mor de ha så velat,
bringat mig att honom ta,
avgrundstänkare från en ängel,
som ej felat har förut.

5. Dansen går i ystra ringar,
varje kind i blomning står,
brudens kinder liknar liljan,
bruten i förtidig vår.

6. Då inträder där en yngling,
bjuder bruden upp till dans,
strax på hennes kinder glädde,
rotens fögring liljans krans.

7. Älskade för sista gången,
lindar jag kring dig min arm,
våra hjärtan måste skiljas,
fast vår kärlek brann så varm.

8. Valsen slutas händer tryckas,
öga djupt i öga set,
den här gången är den sista,
och vi träffas aldrig mer.

9. Då en grav så rik med blommor,
dit som bruden flyktat myts,
hennes kinder äro bleka,
kall men ljus är dödens kryss.

Drunkaren & hem.

1. Då jag en liten gosse var,
och jag i skolan gick,
jag ägde dock en jordisk far
men ej en faders blick.
Hon sig och mig ej vårdade,
han var så hård mot mig
han var en usel drunkare
han in på krogen gick.

2. Han ~~han~~ hörde ej min ^{lön} ~~moders~~
fast många får hon göt,
sen tog han av sin arbetslön
och den på krogen slöt,
hur det i hemmet skulle gå,
det kan man nog förstå, &
stor fattigdom och nöd och brist,
med Herrens hjälp ändå.

3. Då jag en vintermorgon kall,
jag till skolan skulle gå,
jag tröffas av ett väldigt slag,
ja fråga av vem då,
en gång stig leder vägen fram
ja vägen till vårt hem,
och uti snön där låg en man,
ja, fråga vem, ja vem.

4. Jag, min griffeltavla tar,
snön från hans poanna tog,
o, vad mitt hjärta vållamt slog
den mannen var min far,
han hade ratplat stigen fram
i drivan fallit ner,
och somnat in den arme man
han vaknar aldrig mer.

Slut!

Drinkarens hem.

1. Då jag en liten gosse var,
och jag i skolan gick,
jag ägde dock en jordisk far
men ej en faders blick.
Han sig och mig ej vårdade,
han var så hård mot mig,
han var en isel drinkare
han in på krogen gick.

2. Han hörde ej min moders bön
fäst mångaår får hon göt,
sen tog han av sin arbetslön
och den på krogen slöt.
Hur det i hemmet skulle gå
det kan man nog förstå,
för fattigdom och nöd och brist
men Herrons hjälp ändå.

Slut

Drinkaren och hans son.

1. Bredvid sin häst i gälden,
en gosse syntes stå, han strök
sin vän på länder, de fröso båda
två, ty dagens gyllne pilar, ej
värmdo luften mer, och kvällens
kalla ilor, en snöflask lyst föll ner.

2. De sågo på varandra, det var
som hästen saft, du som är fri
må vandra, och se vad som har
bragt, var herrens att förgäta, att
vi stå båda här, och intet har
att äta fast hungern oss förtär.

3. Och gossen lydde krogen, den stum-
ma vännens blick, och bärande till
krogen, att söka far, han gick för-
skräckt han syntes glänta på dör-
ren, kom om far, ty hemma det oss

vänta, och mörkret fatt oss tar.

4. Stäng dörren pojke genast, röt
fadern rusig om, jag rör mig själv
allena se efter hästen du, jag svarar
själv för riskon och grölle
skall nog få, traktering utav påskan,
så det kan undan gå.

5. Med sorg i sena stunden, gick
gossen åter ned, till hästen som
stod bunden, och frös och soalt och
led, ty skarpa nordanbyar drog
vinden hastigt om, och knön ur
himlens skyar i stora massor kom.

6. Åter en gång till krogen, gick ^{Gossen}
kom om far, ty annars genom krogen
sig hästen aldrig tar, han fryster så
han skakar, och utan hö kan står
och herma mamma vakat och undra

hur det går.

7. Följ gossen sade alla, som sutto
inne om, vad lyster ni befalla, lyst
bonde vad vill du, du är ju över
lastad men snart tog grälet slut,
och gassens far blev kallad bland
gatans drivare ut.

8. Fast gossen konnen hjälpte,
på benen skal framåt, på nytt
den druckne stölgste det var en
sorglig strät, det kan förstås för
rätten hur gängen tog sig ut till
genomfrusna hästen, de kommo
dock till slut.

9. Nu värmdes djurets leder, när
drunkarn förnumen fick och under slag
och eder det utåt vägen gick, snart
pinglet utav klockan, som under

Bringan sett förtouade i fjockan
uti den kulna natt.

10. Och män i drivor yrde, och källden
grep var lem, man vet ej hur de
styrde, de kommo aldrig hem, man
troor att fadern stjälpte, ur släden
när hans son ur drivan kom
hjälpte, sprang hästen därifrån.

11. Stiltt nog när åter dagen, sin gey-
ming syntes strö, man gingo hela
dagen, att söka lip i snö, men
först när stjärneblorren grå kvällen
länt sin brand, man funno lipen,
gossen höll frogen faderens hand.

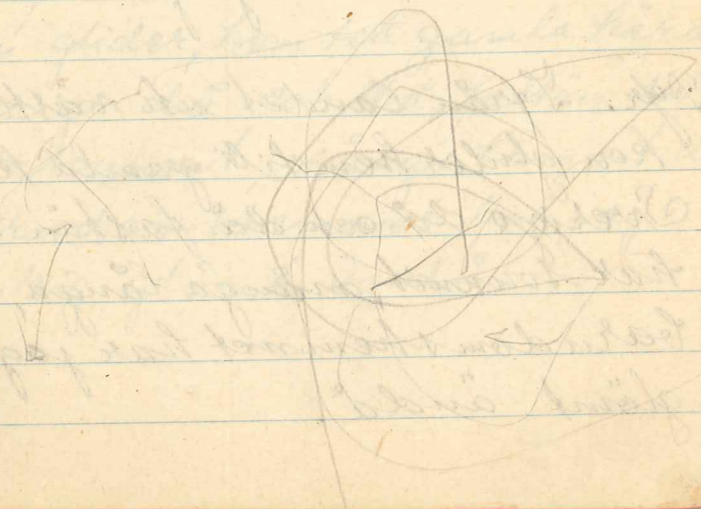
12. Och längre in i skogen den
staekars hästen lidd, i selen ännu
froge, med kallt och isat blod,
hans stela ögon lysta så skarpt

i måneus sken, att starka karlar
ryste i både märke och ben.

13. Det var som häanden kände sin
eld i dessa klat, och uti däden
kände nderas djups sitt hot, förban-
nad vare frogen, som åstadkom
mer slikt, det var så, lyst i skogen
så hemst så vålnadsläkt.

7 maj

Slut.

Emigrantens hemlängtan

1. Där som sädesfältet böja sig
för vinden, och där mörkgrön
granskog lyser bakom den, lym-
den lilka röda stugon emid
grunden, som i forna dagar
var mit barndoms hem. Här
var sol och sommar över gröna
hagar, när som arton år ung
jag då hemma var, och de
minnen som stå kvar från
dessa dagar är de bästa och
de vackraste jag har.

Ref. Ifrån landet uti väster län-
ken glider hem till gamla kära
Sverige då och då fastän det
har vunnit, många långa, tider,
barndomshemmet har jag aldrig
glömt ändå.

2. Jag är gammal och jag
lever nu på minnet, av mitt
hem, och mina vackra ^{brukat} drömmars
land, det som fordom fängslat
barns sinnet, står så tydligt
för min inre syn ibland,
Ih! hemmet fick jag allt vad
jag begärde jag det kanske
ej förstod förrn jag blev stor,
och föräldrarna mig livets
goda lärde, nu de borta äro,
både far och mor.

Ref. Ifrån landet uti väster län-
ken glider, hem till gamla kära
Sverige då och då, fastän det
har vunnit, många långa tider
barndomshemmet har jag
aldrig glömt ändå.

3. Och min flicka sen, det fanns ej
hennes like, hon var solen i mitt
liv då jag var ung, nu hon sover
gott i dödens kalla rike jag
står ensam kvar och världen kän-
nes tung, nu jag längtar hem, och
griper vandringsstaven, och mitt
lyckoland är endast en skivär-
sen så skall jag bäddas ner
här uti graven långt från
hemmet och den vän jag har
så kär.

Ref. Från landet uti väster lan-
ken glider hem till gamla kära
Sverige då och då fastän det har
svunnit, många långa, tider,
barndomshemmet har jag al-
drig glömt ändå.

Slut.

Gentlemannavisan.

1. Kvinnan påstår, som ni vet att,
vårt land på gentlemän är brist,
mannen saknar artighet,
och är blott och bart en egoist,
fast han kallar mej plåbej,
jag för henne alltid står på fö,
hur hon än behandlar mej,
tänker jag hellet underdåligt så.

Ref. Jag har gjort så mycket som jag kan
och vad som fodras av en gentleman,
jag har varit kvinnans slav,
hennes man och vän och hantso lite mer,
men det räcker ju ändå inte till,
kvinnan vet ju inte vad hon vill,
gör man så eller så,
är det inte bra ändå,
kvinnorna dock är bra att ha.

2. Åks det spårvarg, jämt jag står
bänkarna av kvinnorna besatt
jag har gift mig varje år
blott för kvinna skulle få en plats
om i bland när jag går bort
kommer hen gör morgon lite glad
och hon frågar vad jag gjort,
alltid lika artigt svarar jag.

Ref. Jag har gjort så o.s.v.

3. I mitt äktenskap nu till
var min fru en fjusande brunn
och som som idealist
ville hon föröka vår ätt
varje dag hon önskade
vi en tronarvinge skulle få
artigt som jag alltid är
svarar jag ja hövligt henne så

Ref. Jag har gjort så o.s.v.

4. Står jag offrat allt jag har
går jag börja leva som artigt
ly det ända som finns kvar

är min gentlemanna artighet
om ej lyckan blir mig kuld
då så vill jag då
och himlen nå,

på min gravsten uti guld
skola dessa enkla rader stå.

(Ref) Jag har gjort mycket som jag har
och vad som födras av en glubben
jag har varit kvinnans ställe
hennes man och vän och kanske lite mer
men det räcker ju ändå inte till
kvinnan vet ju inte vad hon vill
gör man så eller så
är det inte bra ändå
kvinnorna dock är bra att ha.

Slut.

Blomsterflickan.

1. Fattiga jättan, blecknad av sorg,
spanar i väntan räcket sin korg,
grymt hennes klädnings skvallrar
om nöd,

knappt hon en penning har till ett brä,
Då fräsiga salor kring staden hon rännt,
sin fader och moder hon aldrig har känt,
hon slår sig igenom, så gott hon förmår,
sen höjer hon rösten, men dålig den gör.

Refr. Köp blommor, köp blommor,
köp rosen så röd,
från morgon till afton är visser och ^{löd}

2. Änligan vänne på promenad,
köpa av henne blommor och blad,
vem äro de, vem denne man,
mitt i en klunga parat försvann.
Hennes hjärta det klappade hårt

och munnen den darrar av undertryckt gråt,
han tog hennes heder, och sock henne kallt,

Refr. Köp blommor, köp blommor,
köp rosen så röd,
från morgon till afton är visser och död.

3. Då en ballettens stjärna i prakt,
var hennes leonad skönhet och makt,
härliga tider lyckan då bjöd,
nu finnes blott skridet borgen och nöd.
Ack ungdomsglädjen hur hastigt den flyt,
den flyr som en blomma när höst vinden gnyr,
nu framför teatern, hon står på sin prast,
där bet hon och tigger i solskin och frost.

Refr. Köp blommor, köp blommor,
köp rosen så röd,
från morgon till afton är visser och död.

Slut.

Gondolen.

1. Fram över mörkblå våg,
gungar min lätta båt,
jagad av vinden diuman far,
fram över sjön så spegelklar,
Härleken's stjärna ler,
huldrigt smet oss ner,
lycklig o, här,
hör jag din röst
luta dig till mitt bröst.

2. Lycklig jag var en tid,
då jag ägde kärleksfrid
men lyckan är så kort, så kort,
dess sköna blomster vissnade bort,
en står blott stängeln kvar,
en smärtsam kärlek det var,
det flydda som gick,
~~en smärtsam kärlek det var,~~
det var att jag fick,
en tränande kärleksblick.

3. Men hoppet stannat ej
jag vill ej minnas ack, nej,
sårt är att glömma ögon blå,
ljusbruna lockars soall,
slingras kring ljusande hals,
färvieu och för glöm,
din tjugning så öm,
som sågs i min kärleksdröm.

Slut.

Lysen

Min mödär är så kuld och för
gick ut i gräset skog.
Jag cyklar hem med glattigt ans-
ikte och en varm kysst.
Så starkt från hennes klammig-
en när så varm som solen skin-
er på mig, och till och från och
men kysst är bekant. 2 vers.

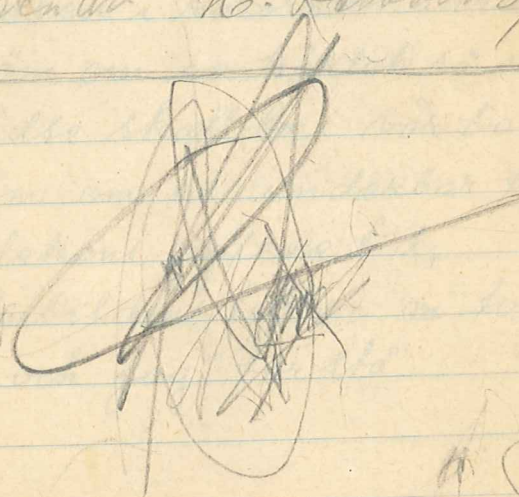
Vi går ut på den lilla gräsmä-
den och håller oss nära mig
och jag står och hennes liv
och bad ut i en kysst.

Hon springer till sin stamund
och fram sprang gårdens stamund
och mig ett litet till min häls-
a, tjura kysst, gavil. 3 vers.

En gång bak hennes hämmar
är kärlek och värme
hon slöt mig så som aldrig för
ut i sin tjura barn.

De hörens plötsligt steg be-
kom hastigt hennes pappa kom.
Gavil ett kysst jag nästan mig
förlorad var min kysst. 4 vers.
Så har det alltid för gått
som jag berättat mig
och även nästan har jag gått
en enda riktig kysst.
Vad det givits har allgämb.
och lyckan alltid från mig vänt
behagens stötar har min lön
en kysst i sängslö.

Skrevet av H. Persson 8/19 23

Y nattens tygsta timma.

Strålande fager I bländ solarna
Strålande fager bland rosornas pråkt
gö din balkong,
Du fjättrad står i drömmars makt
o lysnar till min sång
Spådar du kanske i framtidens natt
en gryning skär
Skimrar som sagornas skatt
i mörkets stjärnehår
(ref.) Dröm du min strålande
brud

rosen i rosornas skrud.
Dröm om en kärlek så varm
städse skall bo i vår barm.
Dröm om en underbar frid
i kärlekens gyllene tid,
Drömbildens locken vi två
du och jag vi förstå.

ordliga
stanna

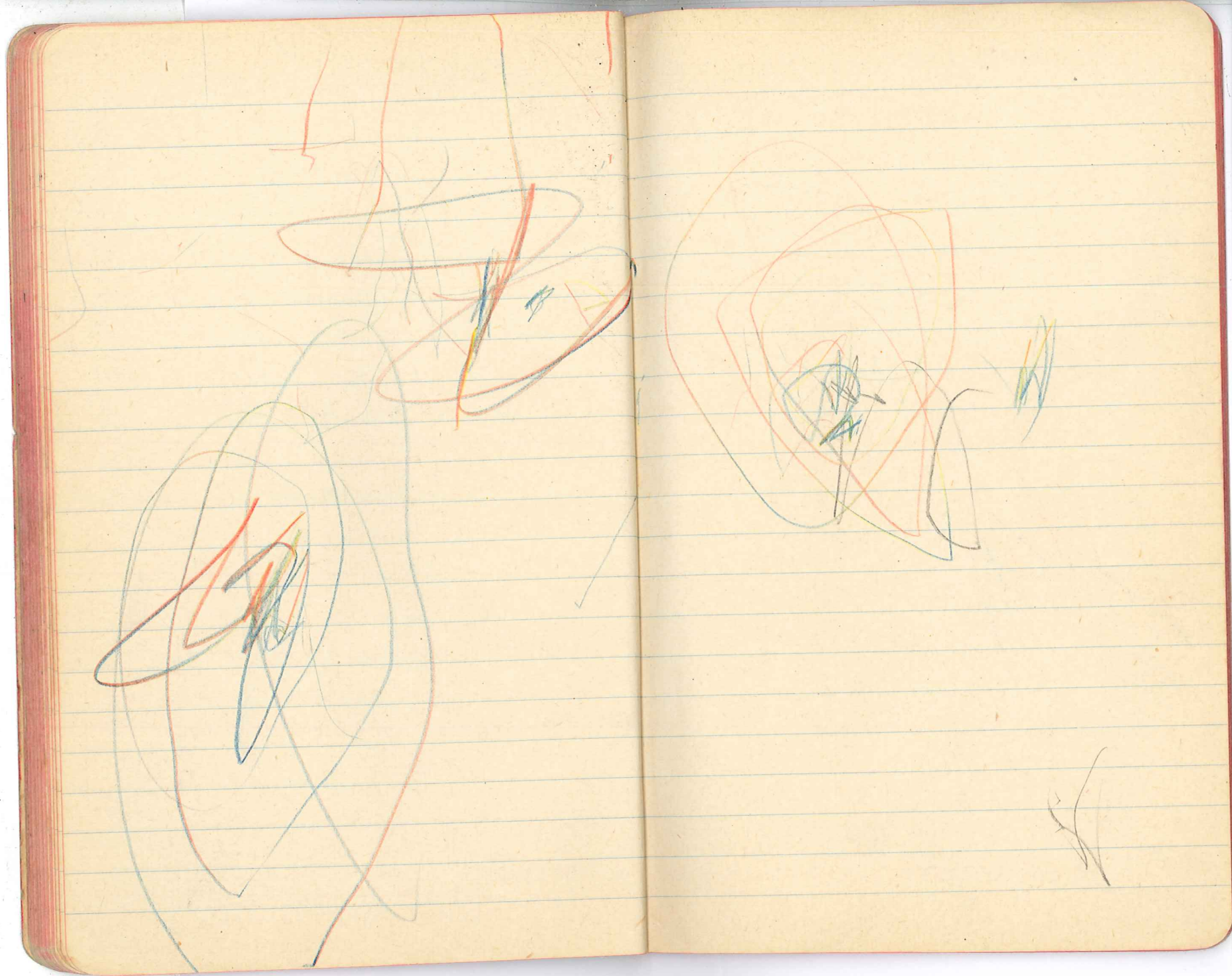
Nattliga skuggor sig breda så
 lytt kring björk o fur,
 Och solens sista strålar lytt
 en slumrande natur.

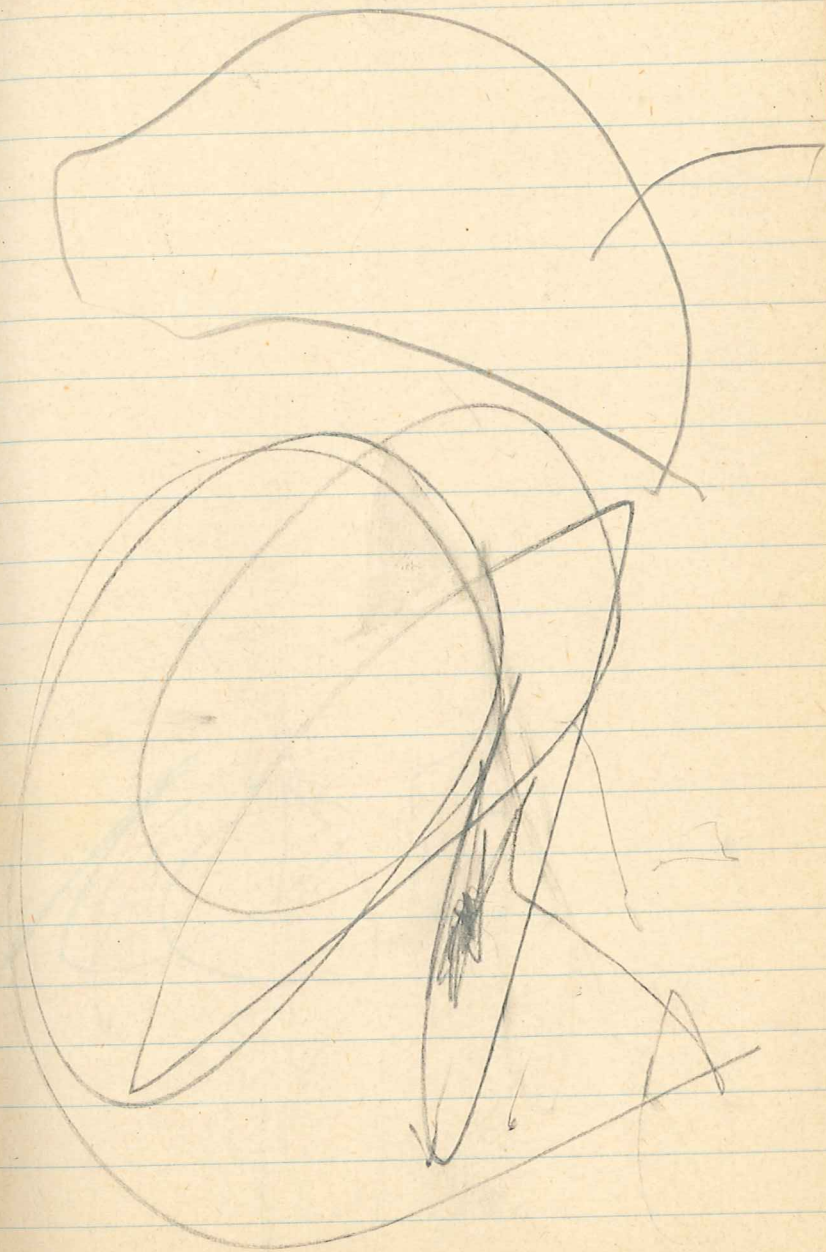
Jorden nu trängtar till vila o frid.
 vid nattlig härd.

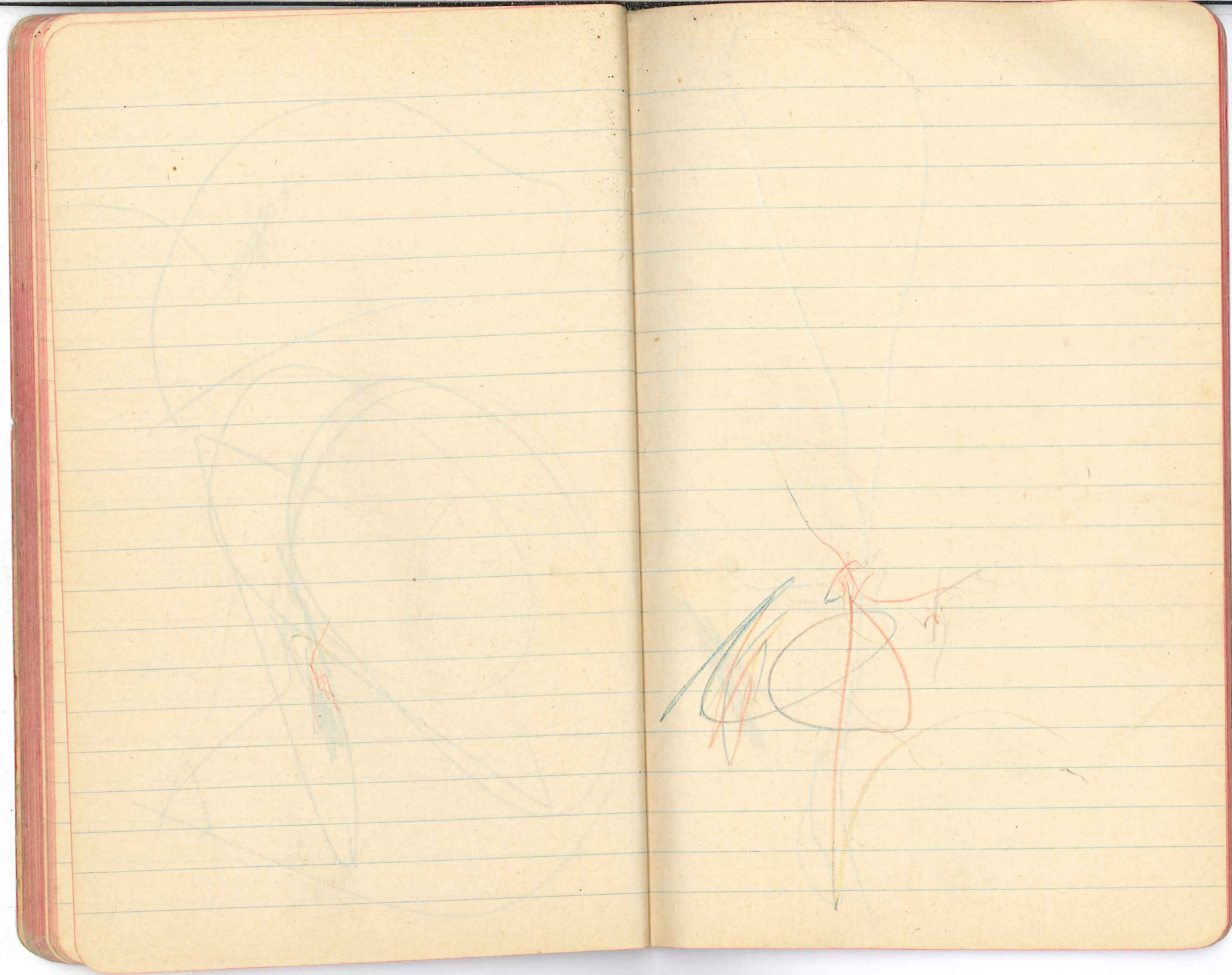
Allt flyr från dagarnas skrid.
 till drömmarnas sagovärld

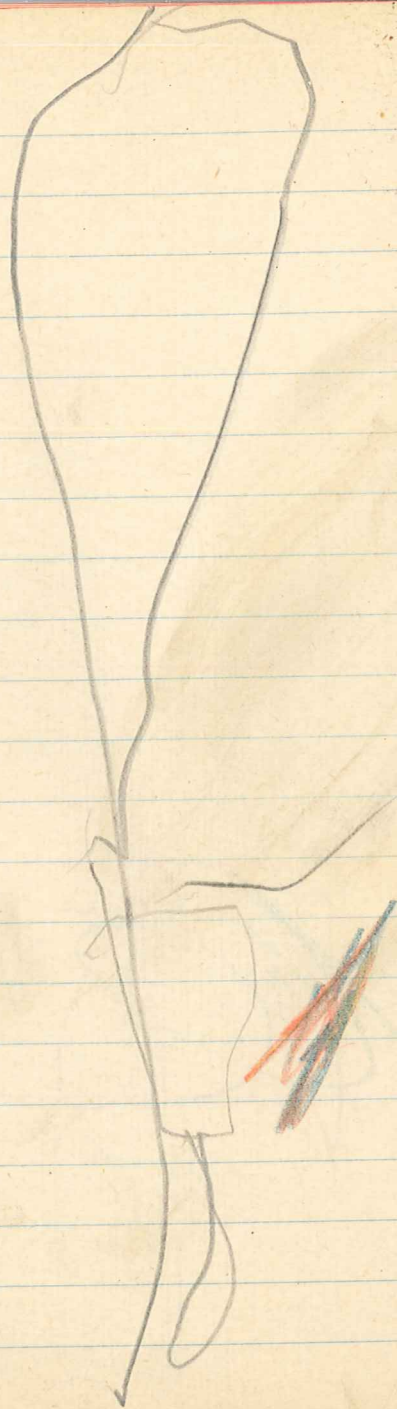
(Refr) Dröm ~~da~~ min strålande brud
 kosen i kosornas skrud.
 Dröm om en kärlek så varm
 städse skall bo i vår barm.
 Dröm om en underbar frid
 i kärlekens gyllene tid.
 Drömbildens tecken vi soå
 du och jag vi förstå.

Kärlekens makt.

all now mm
A &

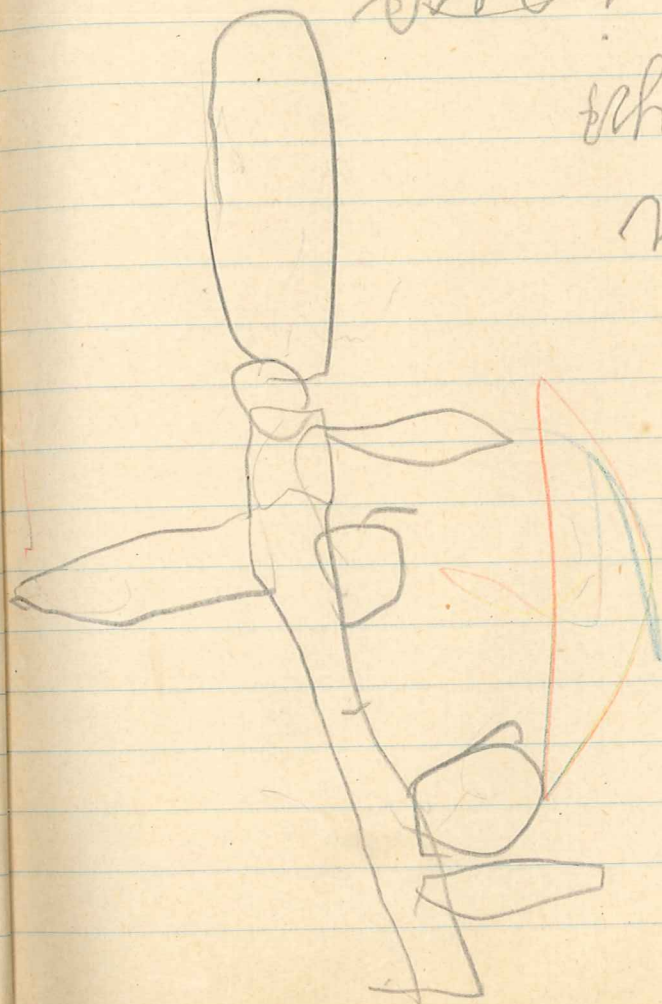
5

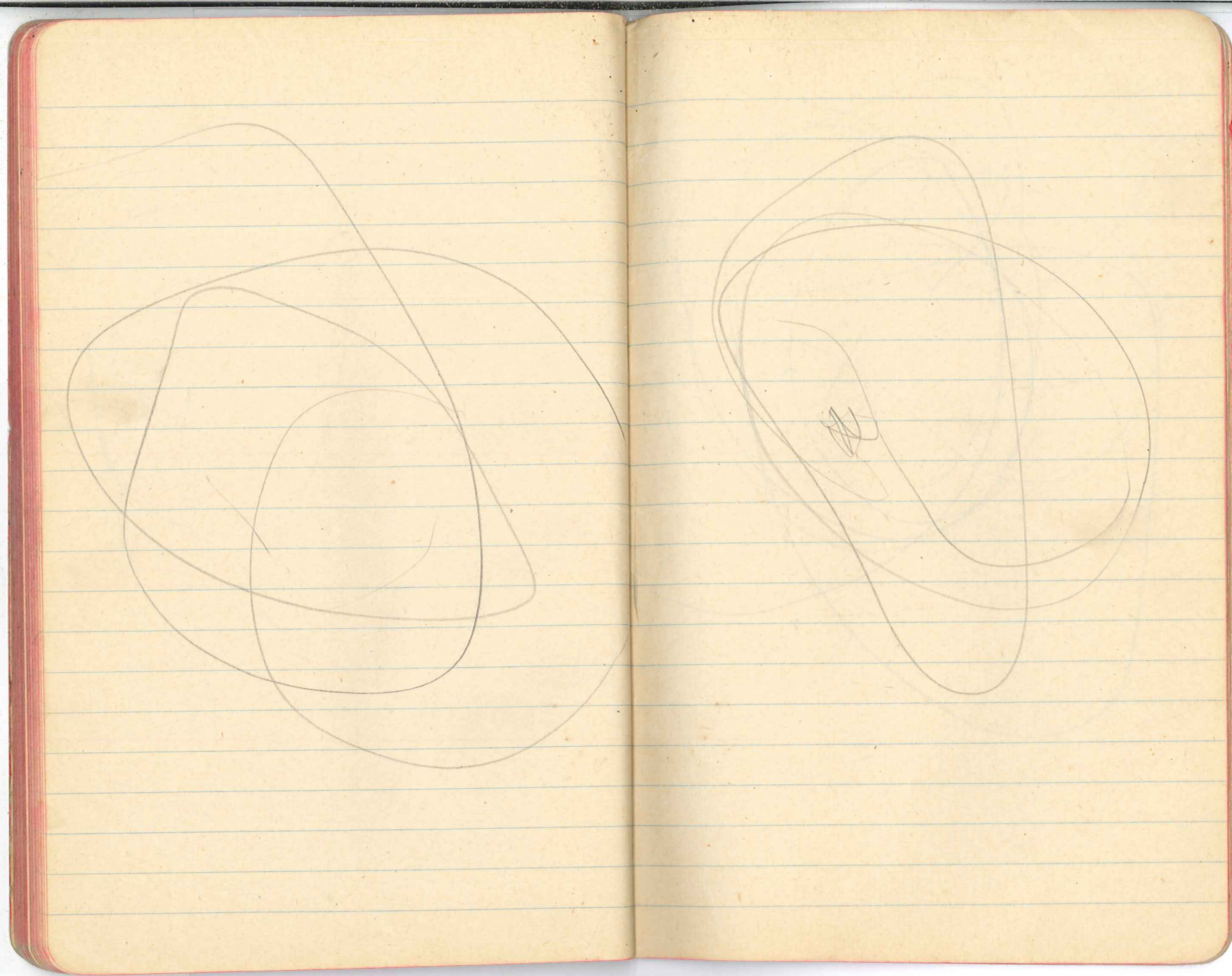
all now mm

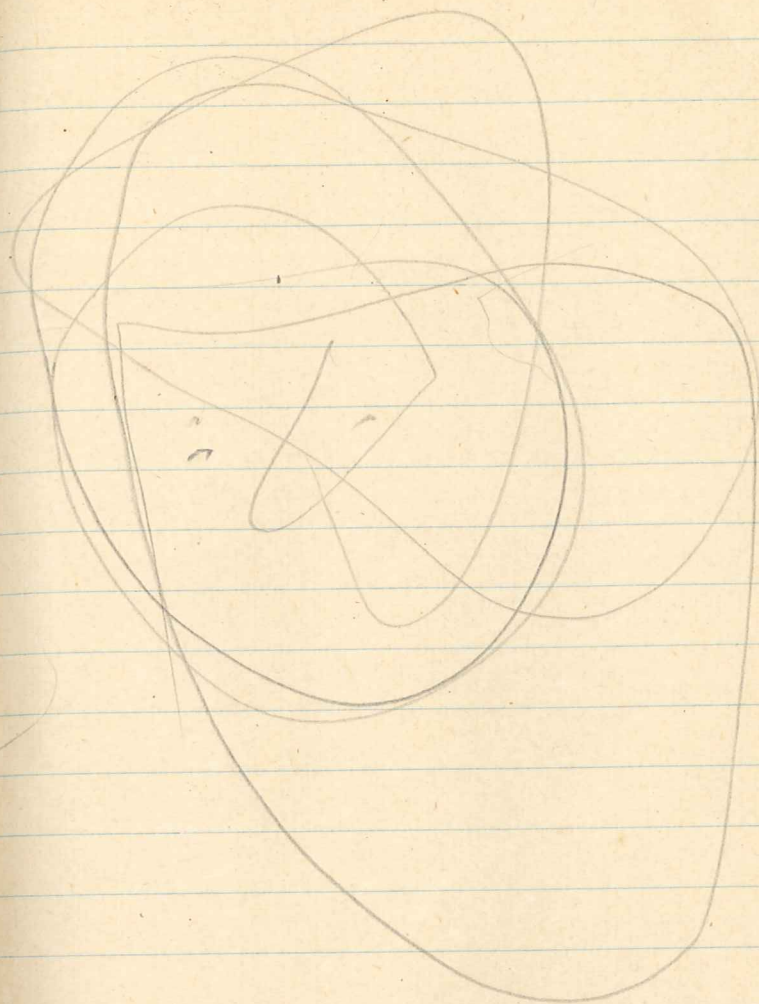
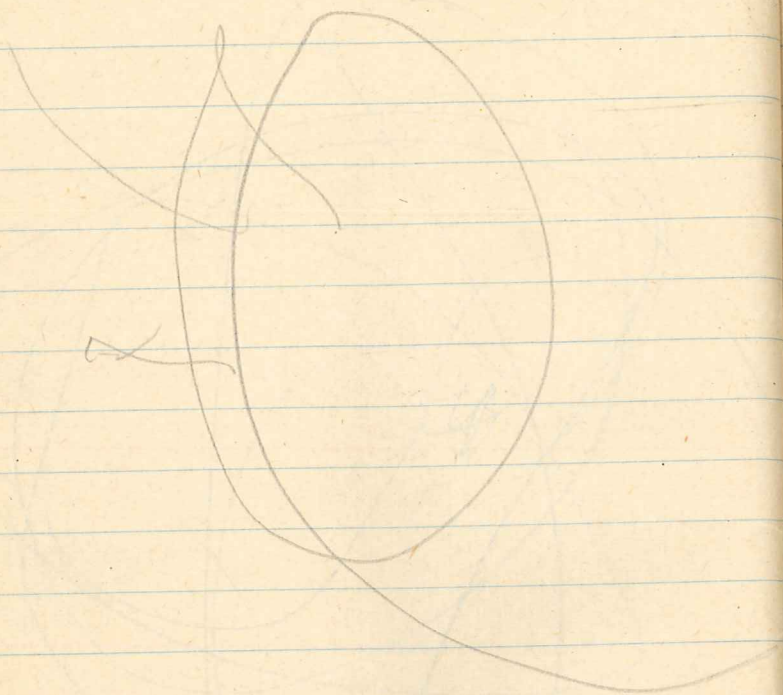
h
sch

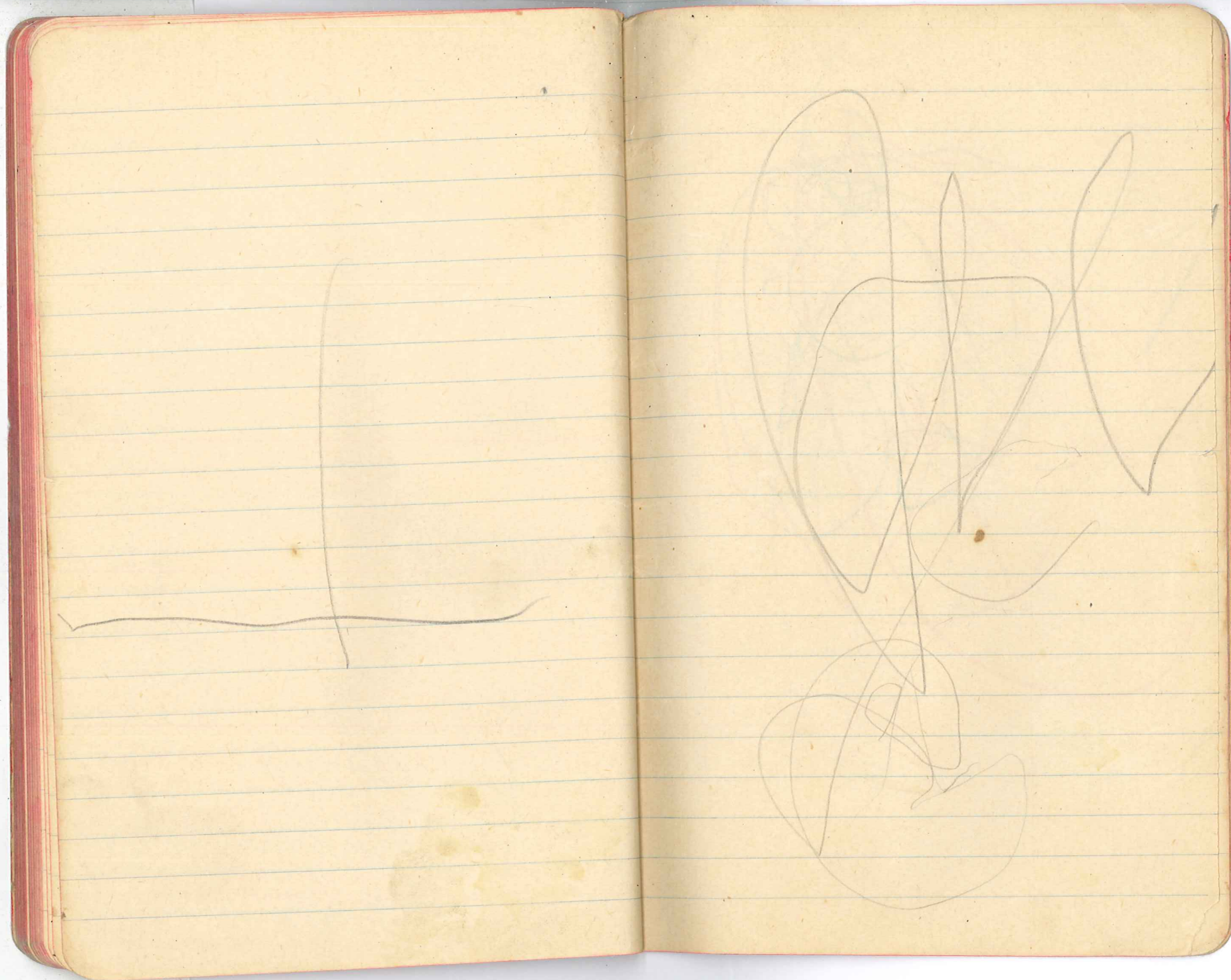
sch

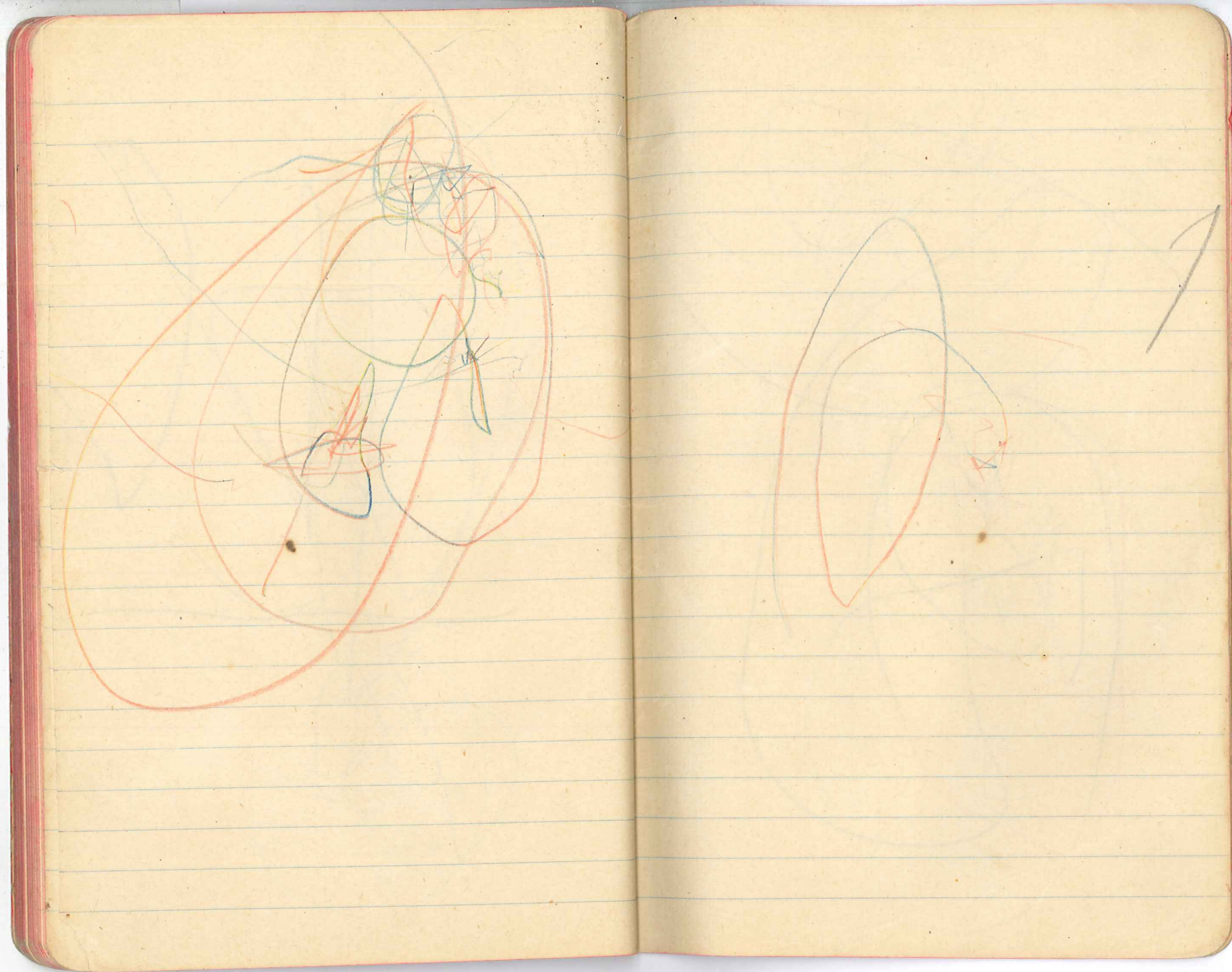
mm

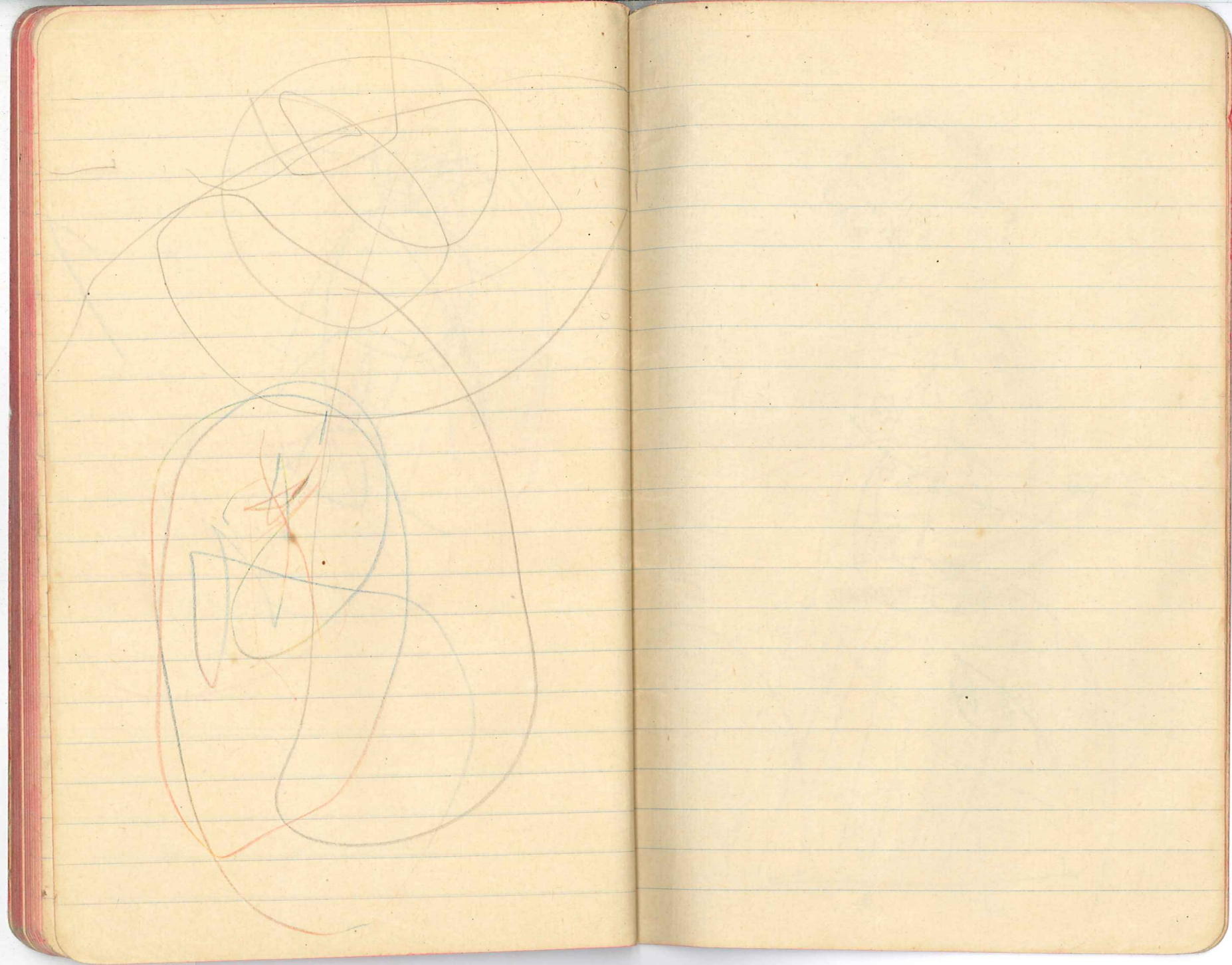

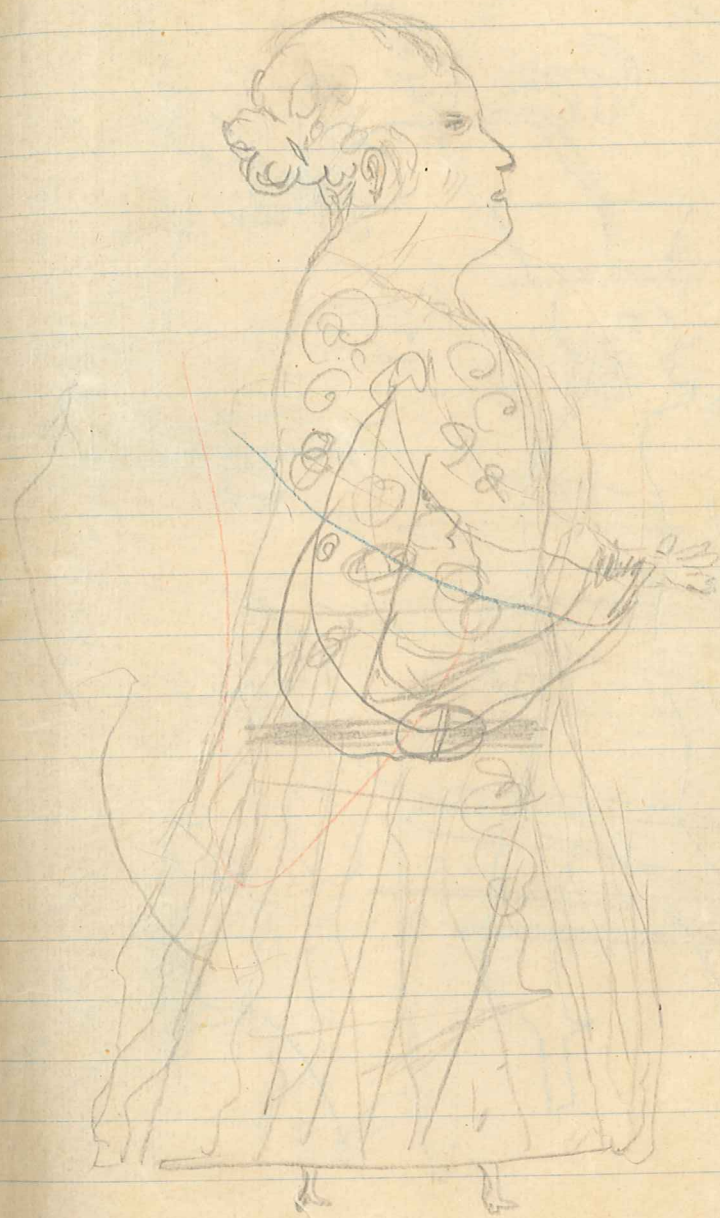
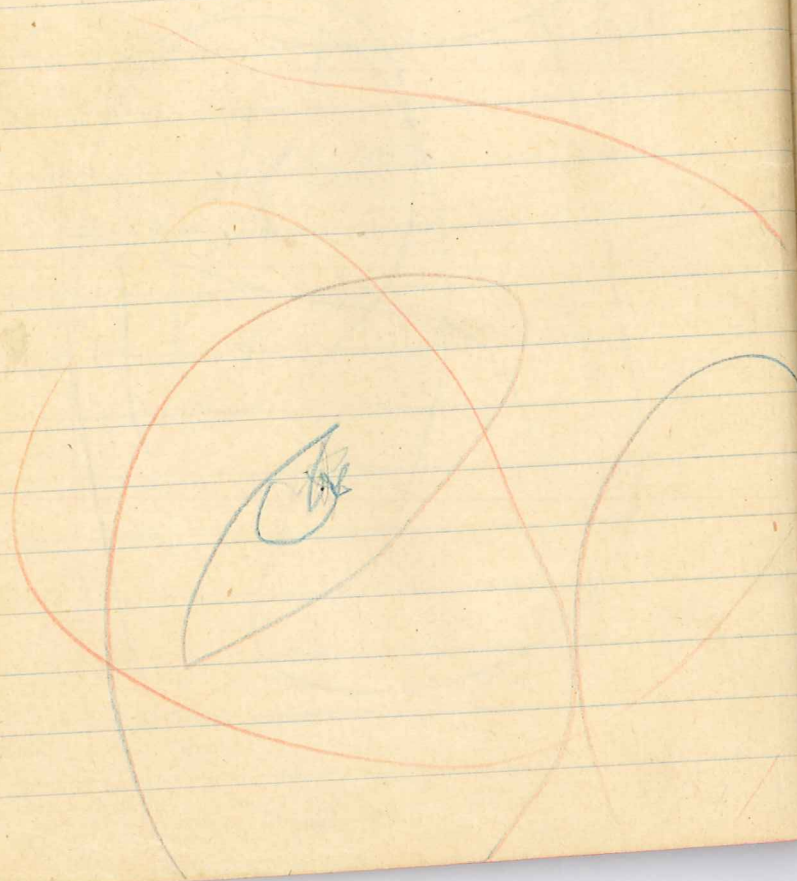

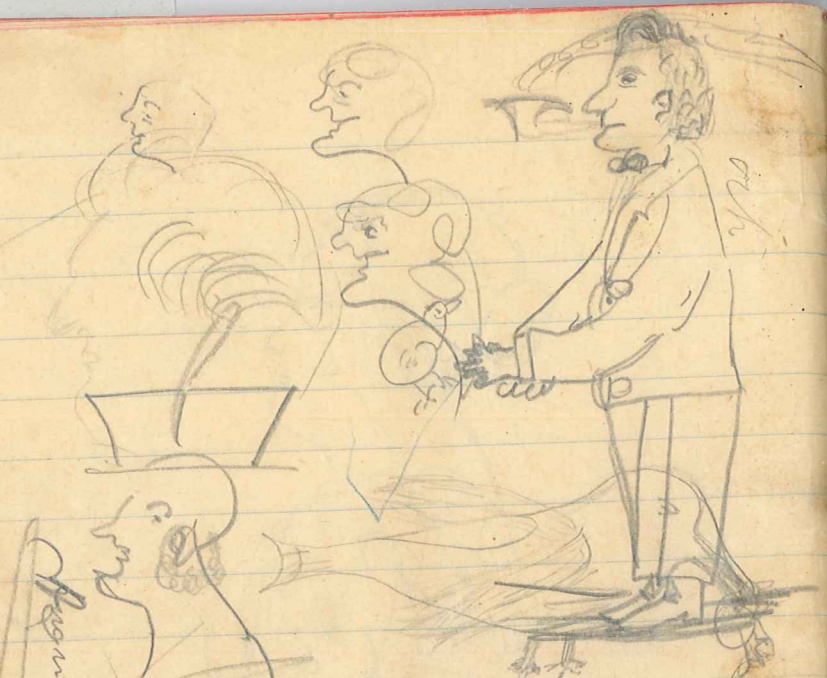

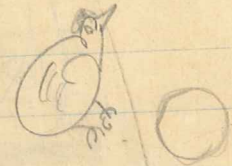
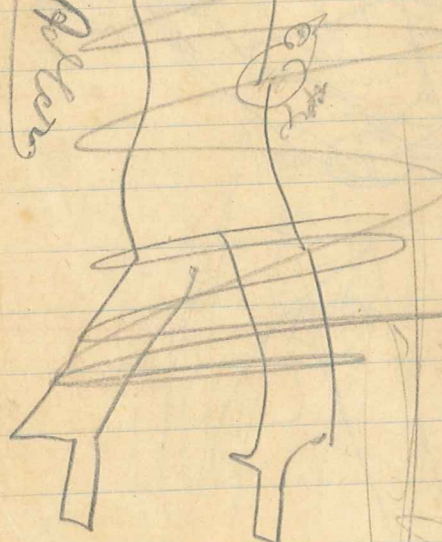

August 1880

John Lewis